

GEORGIUS

časopis farnosti Bobrovec

Obsah

- 1 Čas pôstu a pokánia
- 2 Magnet lásky
- 2 Pôst
- 3 K Eucharistii vedie cesta odriekania
- 4 Poslanie lásky
- 5 Kajajme sa a verme
- 6 Svätý Jozef
- 7 Dobrá novina
- 8 Výlet v Ľubici
- 8 Sto rokov Jána Kováča
- 10 Madona z Bobrovca
- 10 Krížové cesty
- 11 Biblická olympiáda
- 12 Pomoc

Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Bobrovec.
 Redaktori: Michal Marlenga, Martina Lisá, Martina Lehotská, Martin Brziak, Miroslava Triznová
 Cenzor: Michal Marlenga
 Jazyková úprava: Anna Ondrejková.
 Grafická úprava: MM.
 Imprimatur: Mons. Štefan Sečka, spišský diecézny biskup. BÚ Spišská Kapitula - Spišské Podhradie 29. 4. 2014. Prot. č. 789/14.
 Adresa redakcie: bobrovec@kapitula.sk
 Redakčná rada si vyhradzuje právo úpravy a krátene príspevkov.

foto: <http://www.leeuwendeel.org>

Čas pôstu a pokánia

Začína čas pokánia, čas spásy i čas prípravy na veľké sviatky. Liturgia nám v tomto čase približuje veľkú drámu v dejinách ľudstva, ktorá začína trúfalým pokúšaním Boha Ježiša a ide cez prekvapujúce nepochopenie od ľudí, veľké ponížovanie, ktoré vyústilo na Kalváriu a zastaví sa pri otvorenom hrobe Zmŕtvychvstalého Pána. To je dráma, ktorú nikto dovtedy ani odvtedy neprežil. Ale sme mu podobní. Veď život každého z nás je veľká dráma. Nechýba tu pokušenie, ani výsmech a nepochopenie, možno aj v určitom zmysle príde naša Kalvária. Právom sa pýtame: „Kde to skončí?“ Všetko smeruje ku vzkrieseniu. A bez tej drámy to nejde. V dejinách si trúfali na Krista, určite my nebudeme mať pokoj. To je vplyv moci zla. Dráma v dejinách života človeka, teda i nášho, sa začala... To je veľký zápas s pokúšaním, hnevom, neriešiteľné problémy s nepochopením, a k tomu prichádza ohromné, ale klamlivé, pozvanie sveta. Sme objektom zápasu. Nie sme však v tejto dráme sami. Ježiš povedal: „Dúfajte, ja som premohol svet.“ (Jn 16, 33b)

Tu prichádza viera, ktorá nám nastavuje zrkadlo správneho pohľadu. Zrkadlo, do ktorého sa pozeráme okom veriaceho človeka, umožňuje vidieť svet jasným pohľadom vo svetle nie v polotme. Môžeme jasne vidieť, že v pološere sa nedá správne žiť. Ľahko si zamieňame hodnoty a dráma sa zvyšuje. Vo svetle viery si uvedomujeme, že obetavosť sa zamieňa za vypočítavosť, ohováranie skrývame za otvorenosť. Svoju zbabelosť si nepriznáme a hovoríme o opatrnosti, lenivosť ospravedlníme potrebou odpočinku. Veľmi ľahko si nahovoríme, že potrebujeme šetriť a pritom sme skúpi, chceme byť úprimní

a potom sme brutálni, myslíme si, že sme spravodliví, a vlastne sme ukrutní. Aj v spomenu-
tej dráme si to tak poplietli. Dráma v dejinách
nášho vlastného života má svoje oporné body
v pohľade viery. Kristus nám už tento zápas vy-
hral. Nám to stačí správne vnímať. Je tu čas. Čas
pripravený pre nás. Ježiš nás vyzýva: „Kajajte
sa a verte evanjeliu!“ (Mk 1, 15). Je to náš čas.
V ňom môžeme vidieť drámu vlastného života.
A tiež túto drámu môžeme lepšie zvládnuť na
správnej ceste. Teda je to čas pre nás. Prijmime
ho a nežime už v polotme, ale vo svetle. Kráčaj-
me životom jasným krokom. Správne vidieť na
cestu i do seba, to je najlepšie pokánie.

Anton Oparty

Magnet lásky

Pán Ježiš povedal: „A ja, až budem vyzdvih-
nutý od zeme, všetkých pritiahnem k sebe.“ (Jn
12, 32)

Tento Ježišov prísľub sa vzťahuje na kríž. Na
pozdvihnutie na kríži. Vzťahuje sa na Najsvätejšiu
Eucharistiu. Pretože tajomstvo Pánovho kríža sa
neustále aktualizuje.

Ako veľmi harmonizuje tento Kristov prísľub
s našou túžbou po jeho osobe v Eucharistii. Kto-
koľvek z nás ale chce byť s Kristom, pri ňom,
v ňom, ba priam dokonca ním, nemusí nič mimo-
riadne robiť, vymýšľať, podnikať. Len nech sa dá
pritiahnúť, zmagnetizovať Kristovou láskou. Nech
sa jej nebráni.

Kristus v Eucharistii je dosť silný a jeho láska
dosť vynaliezavá na to, aby si poradila s každým z
nás, ak to my chceme. Od nás sa žiada jedno je-
diné: toto chcieť. Ostatné je Jeho vec. A on to aj
tak robí. To, že sme niektorí až príliš ďaleko, bez
osobného vzťahu k nemu, je dôsledkom toho, že
sa bránime ťahu Kristovej lásky. Unikáme z do-
sahu siločiar jeho lásky. Obliekame si skafandre,
budujeme kryty, skrýše, aby sme sa vyhli stretnu-
tiu s Kristom a „uchránili“ sa od jeho magnetizu-
júcejou vplyvu. Všetko sa zvrtné len na nás.

Kristus pre mňa, pre moje dobro, moje šťastie,
moju časnosť aj moju večnosť už urobil všetko.
To ostatné, čo sa týka nášho osudu, je v našich
rukách: dať sa pritiahnúť, podísť, priblížiť sa ku
Kristovi.

Eucharistia svojou vlastnou mocou mení to,
čo človek sám zmeniť nemôže: vnáša do srdca
človeka Božiu lásku, a tým ho uschopňuje milo-
vať mierou, akou by sám od seba nebol schopný.

Eucharistia je „magnet“ srdca.

duchovný otec

Pôst

- Posti sa od
- posudzovania iných
 - vyzdvihovania a poukazovania na odlišnosti
 - myšlienok na svoje choroby a trápenia
 - slov ktoré očierňujú špinia a zraňujú
 - hryzavej nespokojnosti
 - hnevu
 - pesimizmu
 - prílišných a zbytočných starostí
 - sťažovania si
 - negativity
 - byť pod ustavičným tlakom
 - zatrpknutosti
 - nepriateľstva
 - zahľadenosti do seba
 - osobných strachov
 - zdeptanosti a beznádeje
 - toho čo vedie k depresii
 - letargie a otupenosti
 - neprajnosti a podozriavosti
 - myšlienok, ktoré oslabujú
 - planého ohovárania

Dopraj si

- vidieť a tešiť sa z prítomnosti Krista
- tešiť sa z jednoty života
- potešenia z liečivej sily plynúcej z Boha
- myšlienok a slov, ktoré očisťujú
- vďačnosti
- trpezlivosti
- optimizmu
- dôvery v Boha
- ocenenia
- súhlasu s Božou vôľou
- ustavičnej modlitby
- odpustenia
- nenásilia a nestavania sa na odpor
- súcitu a sútrpnosti s inými
- večnej Pravdy
- nadšenia, entuziazmu
- pravdy, ktorá je prajná
- prislúbení, ktoré inšpirujú
- svetla pokojnej útechy

Doplň svojimi vlastnými predsavzatiami pre
kvalitu pôstu tela, duše a pre rozvoj duchovných
schopností, pre vyváženú harmonickú regenerá-
ciu zdravého zmysluplného života.

Porov.: <http://www.topolcany.fara.sk/pribehy-na-zamyslenie/post-kratka-prirucka-na-postne-obdobie.html>

K Eucharistii vedie cesta odriekania

foto: <http://www.otvorenesrdcia.wordpress.com>

Pán Ježiš pri jednej príležitosti povedal svojim učeníkom: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma. Lebo kto by si chcel život zachrániť, stratí ho, ale kto stratí svoj život pre mňa, nájde ho. Veď čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a svojej duši by uškodil?! Alebo za čo vymení človek svoju dušu?! (Mt 16, 24-26)

Neodmysliteľnou súčasťou nášho kresťanského života je umŕtvovanie a odriekanie. Kresťan vie, že nemôže mať všetky veci a užívať všetky dobroty tohoto sveta. Niektorých sa musíme zriekať, aby sme neupadli do hriechu. Víťazstvo nad pokušením je vždy spojené so sebazapieraním. V tomto zmysle ide o povinné odriekanie. Zriekame sa toho, čo nám škodí a ohrozuje naše spoločenstvo s Bohom. Potrebné je aj dobrovoľné odriekanie, keď sa vzdávame vecí, ktoré sú ináč dobré a ich užívanie nám neškodí. Toto dobrovoľné odriekanie je prejavom našej lásky a tréňovaním našej vôle, aby bola silná a ochotná povedať „nie“ tomu, čo je samo osebe pre nás zlé.

Malé dobrovoľné sebazapierania majú nesmiernu cenu pre duchovný život kresťana. Praktizujeme ich nielen tak, že sa zriekame vecí, ale že robíme ochotne a horlivo to, čo nám nie je

po chuti a je spojené s nepríjemnosťou. Najčastejším motívom pre odriekanie a umŕtvovanie je pokánie za hriechy, ale aj prejavy vďačnosti za Božie dobrodenie a opätovanie lásky voči Bohu.

Dobrovoľné odriekanie voláme aj pôst. Môže mať najrozličnejšie podoby. Najčastejšie sa postíme od jedál a nápojov, ale môžeme sa zriekať aj iných vecí, napríklad počúvania hudby, pozerania televízie, fajčenia, pitia alkoholických nápojov, sladkostí a podobne. Pri pôste treba pamätať na mieru, aby sme si nepoškodili zdravie. Svätý Gregor Veľký napísal: „Pôstom sa majú zničiť hriechy, nie telo.“ O dobrodení pôstu hovorí IV. pôstna prefácia: „Lebo ty v nás telesným pôstom krotíš zlé sklony, dvíhaš myseľ, udeľuješ silu k čnosti a dávaš odmeny.“

Cirkev nás vyzýva praktizovať odriekanie a pôst najmä počas obdobia Veľkého pôstu. Je to liturgické obdobie, ktorým sa štyridsať dní pripravujeme na veľkonočné sviatky. To ale neznamená, že počas ostatných období liturgického roku zanechávame odriekanie. Má byť v našom živote ustavične prítomné, lebo vždy nás ohrozujú pokušenia a stále potrebujeme konať pokánie, posilňovať svoju slabú vôľu a dosvedčovať svoju lásku k Bohu. V pôstnom období sa inšpirujeme k intenzívnejšiemu odriekaniu príkladom Kristovho štyridsaťdenného pôstu na púšti. Po skončení pôstneho obdobia neodkladáme odriekanie nabok. K ustavičnému odriekaniu cez celý rok sa motivujeme pokáním, vďačnosťou za všetky Božie dobrodenia, ale aj snahou opätovať lásku Bohu, lebo ustavične okusujeme prejavy jeho lásky.

Naše ustavičné odriekanie a umŕtvovanie je vzdialenou prípravou na slávenie Eucharistie a na jej nábožné prijímanie. Cesta k Eucharistii vedie práve cez mnohé odriekania. Ježišov výrok „kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma“, treba rozumieť najmä v kontexte s Eucharistiou, v ktorej je prítomný, pozýva nás k sebe a na nás čaká. Prijímanie Eucharistie už teraz v pozemskom živote je odmenou za odriekanie.

Túžba po Eucharistii je zaiste najsilnejšia motivácia, aby sme sa zriekali toho, čo nás môže priviesť k hriechu, ktorý nám znemožňuje prístup k nej. Z lásky k Eucharistii sa vzdávame aj dovolených vecí, aby sme rástli v čnosti, ktorá nám pomáha brániť sa hriechu. Keďže Eucharistia je živou Veľkou nocou, je len samozrejmé, že k nej vedie krížová cesta odriekania, sebazapierania a umŕtvovania.

Pavol Janáč

Teológia tela - Poslanie lásky

foto: <http://www.cgfaonlineartmuseum.com>

V spomienkach blízkych spolupracovníkov svätého pápeža Jána Pavla II. možno zachytiť mnohé okamihy, ktoré nám odкрývajú priam až jeho intímny vzťah so živým Bohom. Jedným z týchto momentov je čas, ktorý trávil v apoštolskom paláci v modlitbe pri relikviách svätých, zvlášť v situáciách, ktoré si vyžadovali rozvahy, múdrost, svetlo a vnuknutia Ducha. Kto mal možnosť vstúpiť do tohto priestoru, pochopí, prečo práve tu hľadal odpovede. V tú chvíľu si človek totiž až bytostne uvedomí, že je pozvaný pridať sa k zástupu mužov a žien, ktorých životné príbehy odкрývajú dobrodružstvá s Bohom, ten tajomný a zázračný príchod na svet, život uprostred rodiny, s priateľmi, poprepletaný tým, čo nás teší a robí šťastnými, a tým, čo si vyžaduje obeť, námahu, odhodlanie niesť kríž, či neustále prosiť o odvahu, silnejšiu vieru a o múdre a chápace srdce, ktoré žije prítomnosť a hľadá aj do budúcnosti s očami upretými na Krista.

Ludská slabosť nie je to čo nás vyraduje z Božieho plánu spásy. Práve naopak, do tejto bolesti a rany človeka vstupuje Boh a dáva mu v tomto projekte konkrétne miesto, osobitné poslanie a pozýva ho k jeho realizácii. Ak svätá Terézia pochopila, že jej povolaním je láska, vybadala to z nekonečných prejavov Božej lásky k nej a k ce-

lému stvoreniu. Jej presvedčenie o pravosti a nevyhnutnosti tohto povolania pozýva dnešného človeka k tomu poslaniu, ktoré dalo pôvod všetkému, čo je okolo nás. Veď sám Boh, Stvoriteľ všetkého, je Láska a jedine On ju vie dať v plnosti a odkrýva jej zmysel, jej podstatu a jej „poslanie“, ktorým je milovať.

Jedinečným spôsobom sa táto Božia veľkosť prejavila príchodom Božieho Syna na svet. Kristus sa stal hmatateľným dôkazom dejín lásky a dejín Božej zmluvy, ktorú Boh uzavrel so svojím ľudom Izraelom. Vtelenie je tak hlasom, ktorý bude znieť navždy a chce, aby sa Slovo, ktoré sa stalo telom, usídlilo v nás, v našom tele i v našom srdci, a tak prehovorilo i konalo skrze nás. Táto logika Boha hlása človeku pravdu o Božej láske. Všetko v nás má byť jej prejavom. Pozýva nás, aby sme jej prepožičali svoj život a telo, dali jej tvár a podobu.

Chráňme si toto tajomstvo a zároveň ho zjavujme. Pamätajme, že zjavenie Boha je vždy nové a jedinečné práve preto, lebo jeho prejavom je jeho láska, ktorá sa nikdy neopakuje, ale zakaždým je originálna a utváraná nám na mieru.

Možnosť poznať Boha a naše poslanie, vpísaná do nášho života, je neopakovateľným vyznaním Božej lásky k nám. Náš život totiž dotvára dejiny spásy, veď je prejavom tej nežnej črty milujúceho Otca. Je dôležité uvedomiť si, že tento Otec má k dispozícii len mňa, moju osobu a môj život, aby konkrétne mne vyjaval, ako ma miluje. Z tohto poznania a stretnutia sa s Osobou napokon vyvíja pravý život kresťana. Boh svojmu ľudu toľko krát a rozličným spôsobom prejavil svoju lásku a k podobnému poslaniu pozýva i dnešného človeka. Žiť týmto spôsobom si však vyžaduje pokoru, odhodlanie pripodobniť naše srdcia Bohu a ponúknuť mu svoj zrak, sluch, hmat, čuch, celé moje telo, srdce i rozum.

Táto realizácia zjavenia musí nájsť svoje miesto vo svedectve vlastného života ľudí, z ktorého má dnešný svet začuť a aj vidieť, ako Boh miluje svoj ľud. Jedinečným spôsobom sa tento neustály dialóg Boha a jeho stvorenia ukazuje a zjavuje vo vás, drahí manželja. Manželstvo muža a ženy je „zobrazením vzťahu Boha k jeho ľudu a naopak.“

Obrazy toľkých manželstiev vo Svätom Písme nám poukazujú na vzťah, čas i miesto kde všade a koľkými spôsobmi Boh zachytáva volanie človeka po skutočnom šťastí a ponúka mu toto privilegované miesto stretnutia, dialógu, dôvery, nežnosti, lásky, poslania.

V živote to býva tak, že človek dokáže byť

foto: <http://www.teologiatela.sk>

veľmi pozorný na Boží hlas a uveriť tomu, kto ho ubezpečuje o svojej pomoci. Svoju prvotnú lásku si chráni a udržiava, verný Bohu i tomu, či tej, ktorú prijal za svoju. Manželstvo sa tak stáva prekrásnym, rytmickým, ladným tancom, ktorý končí v „svadobnej sále“ Božieho kráľovstva pred Božím pohľadom, pred pohľadom toho, ktorého obraz, pokoj, lásku, milosrdenstvo počas tanca manželia nachádzali a videli v každodennom živote, vo chvíľach radosti a pokoja, ako aj v okamihoch skúšok a kríža.

Ako kedysi Izrael na dlhej a náročnej ceste do zasnúbenej zeme zakúšal krízu, vlačnosť a trpel „suchotami“, pretože prestal dôverovať Bohu a jeho zmluve, podobne aj v manželstve možno prežívať obdobie sucha, stratu lásky a zmyslu pre každý nový deň v darovaní sa jeden druhému. Aj vo chvíľach zrady a osobnej rezignácie, osobitne vám milí manželia, Boh pripomína, že On je vždy ochotný znova vykročiť, za tmy, či za svetla, za dažďa či horúčavy smerom k vám (porov. GS 48). On je Láskou a lásku dáva, nikdy sa nevyčerpá, nikdy sa nezatají, vychádza na svetlo a do sveta, aby ju bolo vidieť, podstupuje riziko, že ju neprijmú, všetko vydrží a ostáva verná, neopúšťa, ale odpúšťa, prináša pokoj a radosť a tým rastie. Táto láska Boha potrebuje na svoju realizáciu a zhmotnenie človeka, potrebuje vás drahí manželia, potrebuje vás drahé rodiny, potrebuje nás - farské spoločenstvo, v ktorom sa láska stane poslaním, bude hľadať a nasledovať lásku Boha. Táto láska, ktorá sa v plnosti prejavila v odovzdaní vlastného života na kríži, je jediná schopná prinavrátiť človeku jeho tvár, dať mu identitu Božieho synovstva, urobiť ho obdarovaným i darcom, milovaným i milujúcim, povolaným i poslaným zriecť sa seba a dať sa druhému. Poslaním lásky je vytrvať a naplniť vôňou celý dom.

Róbert Neupauer

Kajajme sa a verme evanjeliu

Prežívame pôst a s ním aj našu prípravu na Veľkú noc. Zmysel tohto sviatku nám je známy. Je to oslava Krista, jeho utrpenia, ktoré ti prinieslo život a víťazstvo.

Človek, si skutočne slobodný od smrti a hriechu? Uvedomuješ si to alebo tomu už sám neveríš? Žiješ naplno svoju slobodu alebo si znechutený a spútaný smerovaním tohto sveta? Nevládzeš ísť bez kompromisov za Ježišom? Zlyhal si, a mnohokrát? Cítiš sa sám a bezmocný proti zlobe a hriechu? Neboj sa, teraz máš čas. Čas na to, aby si sa posilnil, aby si sa postil.

Počuj prorocký hlas, ktorý ťa vyzýva na pokánie! On stále volá, aby si sa kajal. Nenechaj ho prekričať hlukom tohto sveta.

„Obmyte sa, očistite sa, odstráňte mi spred očí zlobu svojich skutkov, prestaňte robiť zlo! Učte sa robiť dobro, domáhajte sa práva, pomôžte utláčanému, vymôžte právo sirote, obhajujte vdovu! Podďte, pravoťme sa! - hovorí Pán. Ak budú vaše hriechy sťa šarlát, budú obielené ako sneh, ak sa budú červenat sťa purpur, budú ako vlna (biele). Ak budete povolní a budete poslúchať, dobro zeme budete požívať. Ak sa však zdráhate a protivíte, meč vás pohltí, lebo hovorili Pánove ústa.“(Iz 1, 16-20)

To sú radikálne slová, však? Keď si ich dočítal, človek, možno ti prešli po chrbte zimomriavky. Aké jasné a zrozumiteľné. Takto hovorí iba Boh. Človek mu však dnes nedáva veľa priestoru, aby hovoril svetu. Keď Boh mlčí, svet sa stráca v hriechu, zomiera. Priestor dostáva nezriadené ľudské vnútro, ktoré samo nevie, čo je správne, a pod rúškom slobody a ľudskej „všemocnosti“ sa uvrháva do pút hriechu, skazy a následnej smrti. Náš svet zomiera. Asi ti nestačia filozofické konštatovania. Potrebuješ fakty, ktoré by ťa presvedčili. Tu sú:

Ľudia prestúpili zákony, ktoré Boh vložil do sveta pri stvorení. Uzákonením protiprirodzeného partnerstva vstúpil do sveta chaos a neporiadok. Len človek má v moci postaviť sa proti Bohu. Príroda to nemôže. Človek to s veľkým nadšením za svoje „práva“ urobil.

Človek stratil úctu pred posvätnom. Neváha zosmiešňovať všetko a všetkých, ktorí sú v službách Boha alebo svojej viery, nech je akákoľvek. Kde je tolerancia a slušnosť voči viere človeka? Svet sa vysmieva veriacemu, lebo ho nenávidí a považuje za blázna. Takýmto správaním sa vysmieva aj Božej autorite, lebo ju popiera.

V celej spoločnosti stúpa agresivita. Deti sú

nielen zabíjané, už aj samy vraždia. Je to dôsledok života bez morálnych zásad, ktoré chránia človeka pred upadnutím do hriechu. Človek hľadá, že nepotrebuje morálku, že sa nepotrebuje správať podľa Bohom formovaného svedomia. Zaslepenosťou vášňami a náruživosťami, no i nadšeniami a žiaľmi, sebe samému kope hrob. Kde chýba svetlo, je tma.

Túžba po moci a peniazoch mnohých pripravila o zdravý rozum. Človek neváha zničiť iné životy za cenu bohatstva, ktoré sám ani nedokáže užiť. Modloslužba tohto novoveku zvoláva nešťastie do rodín a ľudských spoločenstiev. Za hriechy proti prírode už platíme. Veď sme týždeň čo týždeň svedkami nešťastí a katastrof. Kde sa rozmnožuje hriech, tam sa rozmnožujú aj utrpenie a bolesť, ale ešte väčšmi Božia milosť.

To je len zlomok toho, čo sme prežili za posledné dni. Každý triezvo uvažujúci človek dnes vidí, že svet umiera pod ťarchou skutkov ľudskej zloby.

Človek, ty máš čas, čas pôstu a pokánia, aby si tu vniesol novosť Božieho Ducha. Využi ho nato, aby si sa očistil. Chod' aj proti prúdu sveta. Neboj sa, ak budeš verný Bohu, zvíťazíš. Ak ho počúvneš, zbavíš sa pýchy a prijmeš pokoru, budú o tebe platiť slová:

„Boh videl ich skutky, že sa odvrátili od svojich zlých ciest,

a Boh sa zmiloval a nepostihol ich nešťastím, ktorým ich zamýšľal postihnúť.“ (Jon 3, 10)

Toto je jediná cesta. Prijmi to, ako chceš, ale pamätaj, že dejiny národov už prežili podobné situácie, hoci človek sa nechce poučiť. Východisko z nich bolo vždy v pokání. Ďakuj Bohu, že ti dal čas, aby si to dočítal. Zamysli sa, urob si vlastný názor. Hlavne si však uvedom, že pokiaľ čítaš a rozmýšľaš, máš čas a milosť.

Cyril Hamrák

Sv. Jozef

Guido Reni: Svätý Jozef a dieťa Ježiš
foto: <https://www.pinterest.com/>

V mesiaci marec si pripomínáme krásny sviatok – sviatok svätého Jozefa. Pri mene tohto svätca sa nám vybaví oddaný snúbenec a neskôr manžel Panny Márie, pestún malého Ježiša, alebo hlava svätej rodiny. Iní si predstavia dobrotivého ochrancu rodín, robotníkov a Cirkvi, či patróna dobrej smrti. Skrátka máme pocit, že o ňom všetko už vieme, že je nám dobre známy. Ani sa nám nechce uveriť, že o tomto vzácnom mužovi evanjeliá píšu veľmi skromne, ba dokonca v nich nenájdeme jediné Jozefove slovo. Našťastie poznáme jeho činy, ktoré boli odpoveďou na Božiu vôľu ukazujúcu sa vo forme snov, či skôr zjavení.

Sv. Jozef bol tesárom žijúcim v Nazarete, pochádzal z Dávidovho rodu a mal si vziať za manželku Máriu. Než došlo k svadbe, zistil, že jeho snúbenica je tehotná. Jozef, považovaný za spravodlivého muža, zvažoval, že snúbenicu potajomky prepustí. Chcel tak Márii darovať slobodu, aby mohla spojiť svoj život so skutočným otcom dieťaťa a zároveň to chcel urobiť tajne, aby ju ochránil pred verejnou hanbou. Ale Pán Boh zasiahol a Jozefovi sa zjavil anjel, aby mu

povedal pravdu o Božom dieťati. Jozef bol jednoducho Božím človekom, lebo uveril anjelovi a podujal sa na neľahkú úlohu ochrancu dieťaťa i Panny Márie. Jozef sa stal hlavou svätej rodiny a začlenil sa tak do Božieho plánu spásy. Než sa dieťa narodilo, musel sa Jozef i s rodinou odobrať do Betlehema, kvôli sčítaniu ľudu. Určite mu nebolo všetko jedno, keď hľadal nocľah pre Máriu vo vysokom štádiu tehotenstva, ale Jozef sa nikdy nevzdal a vždy dôveroval Bohu. Hrdo stál pri Márii pri narodení malého Ježiška a príchode mudrcov. Je možné, že by bola svätá rodina ostala bývať aj naďalej v Betleheme, ale Jozefovi sa znova zjavil anjel a kázal mu utiecť do Egypta pred Herodesom. A tu zas vidíme, aký bol Jozef rozhodný, keď išlo o plnenie Božej vôle. Nezaváhal, ihneď vstal, zobudil Máriu i Ježiška a ešte v noci sa všetci vydali na cestu. Iste to nebola ľahká cesta, ale Božia prozreteľnosť ich neopúšťala. Po Herodesovej smrti sa Jozefovi znova zjavil Pánov anjel a vyzval ho, aby sa vrátil späť do Izraela. A Jozef sa vracia, ale už nie do Betlehema, kde vládne Herodesov násilnícky syn, ale do Nazareta. Z toho usudzujeme, že Jozef vždy uvažoval nad svojimi skutkami, lebo od anjela nemal presne povedané, kam sa má vrátiť. Posledný raz sa Jozef spomína, keď sa dvanásťročný Ježiš „stratil“ v Jeruzalemskom chráme. Podľa Písma vtedy za oboch prehovorila Mária. Žiaľ! nevieme, kedy a ako sv. Jozef zomrel, no domnievame sa, že to bolo počas Ježišovej dospelosti, ešte pred Ježišovým verejným vystúpením. Svätý Jozef mal pravdepodobne to privilegium zomrieť v blízkosti, možno priamo v objatí Spasiteľa sveta, v ovzduší Lásky, a preto ho kresťanské generácie oprávnené uctievať ako patróna dobrej smrti.

Slová sv. Jozefa síce nepoznáme, ale z jeho skutkov je jasné, že uveril Božím zjaveniam a bez otáľania konal. Sv. Jozef prijal Ježiša i jeho matku, a preto býva označovaný za prvého veriaceho. Ako prvý z obyčajných ľudí uveril v Božský pôvod Ježiška a odvtedy ho spolu s Máriou ochraňoval. Keď bolo treba, Jozef utekal s rodinou z krajiny, aby sa neskôr mohli vrátiť, vyučil Ježiša za tesára a po celé stáročia nám ostáva mlčanlivým, ale rozhodným a obetavým ochrancom a pomocníkom. A to všetko v neustálej dôvere v Božie cesty. Sv. Jozef, ten tichý prvý veriaci by mal byť vzorom pre každého z nás, aby sme s odhodlaním a dôverou v Boží plán prijímali Božieho Syna i jeho matku a stali sa tak Božými deťmi.

Michaela Važanová

Dobrá novina 2014

Koledovanie v Bobrovci
foto: redakcia

„Radostnou cestou svedectva viery kráča-me spolu malí i veľkí.“ Týmto úžasným mottom sa riadi organizácia eRko, ktorá bola založená na Slovensku v roku 1990 a združuje malých aj veľkých kresťanov. Jej cieľom je pomáhať pri výchove a neformálnom vzdelávaní a rozvoji spoločnosti.

Východiskovými hodnotami sú živá viera, radostná služba, otvorené spoločenstvo, úcta k životu, zodpovednosť a dôvera.

V roku 1995 cez projekty sa k nám dostala myšlienka pomôcť ľuďom v chudobe a biede v Afrike. Tým, že táto organizácia združuje veľa detí, ktoré pod vedením vyškolených animátorov boli postupne pripravení pomôcť v tomto pláne, sa začalo udomáčať hlásanie Dobrej Noviny vo vianočnom období vo farnostiach. Tohto roku už po dvadsiaty krát vyšli koledníci hlásať dobrú novinu, aby vyzbieranými finančnými darmi pomohli ľuďom v núdzi.

Mnohí v našej farnosti sme začínali ako malí koledníčkovia a dnes sú z nás už vedúci skupiniek. Počas týchto rokov sme prežívali náročné, ale aj veľmi pekné situácie, a preto v tomto roku sme prišli s myšlienkou zmeny. Nechodili sme s koledou po domoch ako v iné roky, ale koledovali sme na vopred ohlásených stanovištiach. Cieľom bolo zredukovať únavu detí a ich skorší návrat domov. Napriek dobrej myšlienke a našej snahe sa všetko nevydarilo tak ako sme si to predstavovali. Formou ankety by sme chceli zistiť váš názor na nový spôsob koledovania. Za odpovede vám vopred ďakujeme. Ale ďakujeme aj všetkým prispievateľom za finančné dary, ktoré v tomto roku činili 1990 € v Bobrovci a 110 € v Pavlovej Vsi. Boli použité na dobrú vec.

animátorka Daniela

Výlet v Ľubici

Spevokol počas slávenia sv. omše v Ľubici
foto: redakcia

Na pozvanie ľubického pána farára a aj nášho pána farára sa náš bobrovecký spevokol rozhodol, teda my, že navštívime Ľubicu, dedinku blízko Kežmarku. A urobíme radosť veriacim tejto farnosti, že im zaspievame pri sv. omši.

Omša začínala o desiatej hodine a tak sme všetci spolu o ôsmej nasadli do autobusu a vydali sa na cestu. Bolo nám veľmi veselo, spievali sme kým nám hrdlo ráčilo a tešili sa aj v tento deň z Ježiškovho narodenia. Po príchode do Ľubice nás miestny pán farár veľkoryso privítal. Svätú omšu sme odspievali s láskou, na záver sme boli odmenení poďakovaním nášho pána farára a tiež veľkým potleskom. Po omši sme boli pozvaní na malé občerstvenie, za ktoré sme poďakovali našim spevom. Cesta domov nám tiež rýchlo ubehla. Prešli sme okolo fary v Žakovciach a vďaka počasiu, ktoré nám v tento deň prialo, sme mali možnosť obdivovať krásu našich hôr.

A tak sme si zaspievali, zaspomínali, zasmiali sa a prežili krásny deň, ktorý sme završili piesňou Tichá noc.

Týmto by som chcela poďakovať nášmu pánovi farárovi za pozvanie, Martinke Lehotskej za trpezlivosť a čas, ktorý nám venuje, a tiež všetkým ostatným za ich ochotu a chuť do spevu.

Michaela Kováčová

Spevokol po návrate z Ľubice
foto: redakcia

Sto rokov Jána Kováča

Sv. omša v kostole vo Východnej
foto: Stanislav Bednarčík

Ján Kováč sa narodil 13. februára 1915 v Zemianskych Kostolčanoch. Maturoval na gymnáziu v Prievidzi v roku 1934. Teologické štúdiá absolvoval v Spišskej Kapitule. V seminári vzniklo priateľstvo päťice mladých nadšencov, ako sa sami nazvali „hľadačov krásy vo svete, hľadačov rajskej tváre vecí“. Vznikla umelecká skupina Píráti krásy. Paľo Ušák Oliva, Janko Silan, Mikuláš Šprinc – básnici, Štefan Schelling, organizátor edície Slovo, a prekladateľ Ján Kováč. Ján Kováč bol za kňaza vysvätený 29. júna 1939 v Katedrále sv. Martina v Spišskej Kapitule. Ako novokňaz pôsobil vo farnosti Liptovská sv. Alžbeta. Druhým pôsobiskom bola farnosť Nižná Lipnica. V tejto farnosti dokončil preklad knihy Vyznania od sv. Augustína. Dňa 20. augusta 1943 nastúpil do Východnej. Okrem pastorácie sa naďalej venoval prekladateľskej činnosti. V roku 1946 dokončil preklad knihy sv. Františka Saleského Filotea. V roku 1948 preložil ďalšie dielo od sv. Augustína, Boží štát. Okrem prekladateľskej činnosti ďalším umeleckým počinom Jána Kováča boli interiérové úpravy kostola sv. Štefana, prvomučeníka. Galéria Liptovských svätých pripomína 13 liptovských obcí a miest, ktoré niekedy mali v názve prívlastok „svätý“. Kazetový strop dopĺňa 5 oltárnych obrazov, 14 zastavení križovej cesty a vitráže.

Otec biskup Štefan požehnáva pamätnú tabuľu
foto: redakcia

V obci pôsobil až do 9. júla 1998, kedy zomrel v nemocnici. Pochovaný bol 14. júla 1998 na cintoríne vo Východnej.

100. výročie narodenia Jána Kováča sme si vo Východnej pripomenuli dvojdňovou spomienkou slávnosťou.

V piatok 13. februára 2015 sa slávnosť začala symbolicky, stretnutím pri hrobe a modlitbou.

Sv. omšu pri príležitosti nedožitých 100. narodenín Jána Kováča slúžil a v homílii sa prihovoril Mons. František Dluhoš, levočský dekan. Prítomní bol pán dekan z Popradu, Anton Oparty, osobný priateľ Jána Kováča, ako aj kňazi farností Hybe a Východná, Pavol Kadučák z Liptovskej Tepličky a evanjelický farár Viktor Sabo s manželkou Marcelou Sabovou, zborovou farárkou vo Východnej, starosta Východnej Juraj Blaško, zástupcovia organizácií obce, Slavomír Kopáč, starosta obce Liptovská Teplička. Na omši boli prítomní brat Jána Kováča Vladimír s manželkou Evou, dcérami Evou a Julianou a vnučkou Luciou, sestry Anna a Mária Dublanové z Liptovského Mikuláša, veriaci z Východnej aj z blízkeho okolia.

Po sv. omši sa veriaci a pozvaní hostia presunuli do obrazárne Jána Šípku na Obecnom úrade, kde bola recepcia.

PhDr. Jozef Lapšanský úvodným slovom predstavil knihu Ján Kováč: Kňaz vo Východnej a posledný Pirát krásy, ktorej autorom je Stanislav Misál, terajší administrátor vo Východnej..

V sobotu 14. februára sa konala slávnostná sv. omša, ktorú celebroidal Mons. Štefan Sečka, spišský biskup. Kazateľom bol Mons. Anton Tyrol, generálny vikár diecézy. Prítomní boli Peter Majda, rektor kňazského seminára v Spišskej Kapitule s diakonmi a bohoslovcami, ako aj ďalší kňazi: Jozef Tomica z farnosti Skačany, Alojz Chmelár z farnosti Štrba, Ľubomír Hajdučík z farnosti Hybe, Ferdinand Martoň z farnosti Dovalovo, Michal Marlenga z Bobrovca, z Východnej Stanislav Misál a evanjelický pán farár Viktor Sabo, ďalej Juraj Blaško, starosta obce Východná, rodina Vladimíra Kováča, farníci z obce Važec, Ján Goč s rodinou i východnianskí veriaci s niekoľkými veriacimi z okolia. Počas sv. omše spieval spevácky zbor z Bobrovca piesne Prichádzame k Tebe, Pane a Sprav ma, Pane, nástrojom. V príhovore Mons. Anton Tyrol pripomenul, akú stopu po sebe zanechal Ján Kováč svojou pastoráciou, prekladmi, celým svojím plodným životom. Po skončení sv. omše sa uskutočni-

lo odhalenie pamätnej tabule na budove fary. Tabuľa bude pripomínať 55 - ročné pôsobenie kňaza Jána Kováča vo Východnej. Bobrovecký spevácky zbor zaspieval pieseň Moja múdrosť a po požehnaní pánom biskupom Štefanom Sečkom zaznela pieseň V Bohu je moja spása.

Na záver citujeme slová Vladimíra Kováča, brata nebohého pána farára Jána Kováča, ktoré povedal na stretnutí v piatok: „Veľmi pekne, veľmi dobre sa tu cítíme...“

Slávnostné ukončenie Roku Jána Kováča bolo dôstojným pripomenutím si osobnosti, ktorá ovplyvnila životy mnohých.

Vďaka osobným spomienkam a novej knihe, vďaka prekladom, ktoré mnohí čítajú, vďaka galérii liptovských svätých sa Ján Kováč stal už istou súčasťou histórie Východnej.

Anna Brezinová a Stanislav Misál

Kňazi prítomní na sv. omši vo Východnej
foto: Stanislav Bednarčík

Speváci z Bobrovca pred sv. omšou
foto: Stanislav Bednarčík

Speváci z Bobrovca pri požehnaní pamätnej tabule
foto: Stanislav Bednarčík

Madona z Bobrovca

foto: redakcia

Tento rok sme úspešne ukončili reštaurovanie národnej kultúrnej pamiatky sochy Madony. Vďaka úspešnému projektu sme na reštaurovanie získali finančné prostriedky z Ministerstva kultúry Slovenskej republiky. Takto sa nám podarilo obnoviť hodnotné rezbárske dielo bez zaťaženia nášho rozpočtu.

Vzácná socha Madony s Ježiškom v mierne podživotnej veľkosti je vyrezaná z lipového dreva a pravdepodobne bola pôvodne ústrednou súčasťou krídlového oltára. Mohlo ísť o hlavný oltár situovaný v pôvodnej štvorcovej, na východe orientovanej svätyni bobroveckého kostola. Madona bola zrejme ústrednou súčasťou tzv. štvoritého oltára, ktorý sa rozšíril zo Sliezska a stal sa na sklonku stredoveku mimoriadne obľúbený na Spiši a Liptove.

Soche sa nevenovala patričná pozornosť. V prvom zväzku Súpisu pamiatok na Slovensku sa spomína v inventári bobroveckého farského kostola „volná baroková socha Madony z druhej polovice sedemnásteho storočia“. Najnovšia štúdia Technickej univerzity vo Zvolene určila dendrochronologickým výskumom vek dreva. Analýza ukázala, že lipové drevo posledného identifikovaného ročného kruhu rástol v roku 1440. Socha Madony teda vznikla krátko po roku 1440, s určitosťou však pred Moháčskou katastrofou (r. 1526). Socha je teda neskorogo-

tickým dielom vysokej umeleckej úrovne. Nakoľko je autor – rezbár neznámy oprávnene predpokladáme jej zhotovenie vo veľkej levočskej rezbárskej dielni Majstra Pavla

Socha Madony bola doteraz umiestnená v kúte medzi spovedelnicou a bočným oltárom Ukrižovania. Odteraz zaujme dôstojné miesto v pôvodnej svätyni kostola – sanktuáriu.

Martin

Krížové cesty

Pôstne obdobie je pre mnohých obdobím zákazov, odriekania, predsavzatí a sebazáporov. Mohlo by sa zdať, že táto časť roka je obmedzujúca a nepríjemná. Ak by sme si však pod touto 40 dennou dobou predstavovali toto alebo niečo podobné, boli by sme na omyle. Obdobie, ktoré nám dáva Pán, je totiž predovšetkým časom milosti. Nie je to doba, počas ktorej nám niečo berie, ale naopak. Ak ju správne prežívame, tak vďaka Božej milosti práve veľa získame. Odopierame si menšie dobrá, aby sme získali väčšie. Zriekame sa časných pôžitkov, aby sme dosiahli večný.

K správne prežívaniu pôstneho obdobia patria podľa kresťanskej tradície pôst, modlitba a almužna. Práve modlitba krížovej cesty nám pomáha prežiť cestu Pánovho utrpenia a umučenia, ktoré podstúpil za nás. A tak každý piatok a nedeľu vytvárame modlitbové spoločenstvo kňaza, detí, mládeže, mužov a žien, manželov, matiek a otcov. Cez 14 zastavení na ceste na Kalváriu si uvedomujeme veľkosť Božej lásky k nám:

Keď Pilát odsudzuje Ježiša, Ježiš vie, čo ho čaká.

Keď berie na ramená kríž a plujú naňho, on im odpúšťa.

Keď Ježiš prvýkrát padá pod krížom, napriek bolestiam ide ďalej.

Keď stretne svoju matku zničenú z rozsudku, on ju povzbudzuje.

Keď mu Šimon pomáha niesť bremeno, on ho neodsudzuje za nechotu.

Keď mu Veronika podáva ručník, on sa jej odpláca svojou tvárou.

Keď znovu padá, tak cíti vlny sveta, no neprestáva kráčať ku smrti.

Keď vidí plačúce ženy, napriek únave ich pouča.

Keď posledný raz padá, cíti všetko zlé, no neľaká sa.

Keď mu odev strhávajú a obnovujú sa jeho rany, nepreklína vojakov.

Keď ho pribíjajú na kríž, on stále miluje.

Keď visí na rukách a v mukách umiera, tak otvára cestu ľudstvu do nebeských brán.

Keď ho skladajú z kríža a slzy naň padajú, tak on so slávou do podsvetia vstupuje.

Po uložení do hrobu na tretí deň zmŕtvych vstal.

Tak ako sa Ježiš obetoval za nás, obetujme sa i my. Pomáhajme svojim priateľom, kamarátom, súrodencom, deťom, manželom, rodičom niesť ich kríž a povzbudzujeme sa v ochote odpovedať na túto lásku konkrétnymi skutkami v našom živote. Pane, ďakujeme ti, že si kvôli nám podstúpil muky a prosíme ťa, daj nám tvoju vytrvalosť.

Mária Volajová

Krížova cesta vo farskom kostole v Bobrovci
foto: Daniela

Krížova cesta vo farskom kostole v Bobrovci
foto: Daniela

Krížova cesta vo farskom kostole v Bobrovci
foto: Daniela

Biblická olympiáda

Reprezentantky Gabriela, Patrícia a Tereza
s duchovným otcom Michalom Marlungom
foto: redakcia

Svätý otec, pápež František raz povedal: „Čítajte denne Sväté Písmo, noste ho stále pri sebe, čítajte ho.“ Biblická olympiáda okrem dobrovoľného štúdia Biblie podporuje aj prehĺbenie si viery a porozumenia slovám prorokov a Pána. Dekanátne kolo sa dňa 12. 3. 2015 uskutočnilo aj v našom najväčšom meste na Liptove, v Liptovskom Mikuláši, na katolíckej škole Apoštola Pavla. Vždy súťaží trojčlenné družstvo. Základnú školu Bobrovec a našu farnosť reprezentovali Tereza Buntová, Gabika Gajanová a Patrícia Jarošová. Súťaž sme začali svätou omšou v školskej kaplnke, kde sme na úvod vzdali chválu a poďakovali nášmu Bohu za účasť a dary, ktoré nám dal. Po modlitbe sme sa presunuli späť do triedy. Vysvetlili nám pravidlá a začali sme písať. Súťaž pozostávala celkom z piatich, pomerne náročných kôl. Mysleli aj na náš oddych, preto sme mali po každom kole prestávku na občerstvenie a vždy sa jedna škola pomodlila desiatok Ruženca Svetla. Na záver bolo vyhodnotenie. V porote bol aj náš pán farár. Aj keď sme boli druhí, za víťazom sme zostávali len o jeden a pol bodu. Takýto úspech sme nečakali a boli sme príjemne prekvapení. Nakoniec sme poďakovali nášmu pánovi farárovi za jeho ochotu pomôcť nám s každým problémom, jeho dôveru v nás a podporu. Príjemne naladení a vďační nášmu Nebeskému Otcovi za taký úspech sme sa vrátili domov.

Patrícia Jarošová

Pomocný anjel

foto: www.pomocny.anjel.sk

Podelíme sa...

foto: www.charita.sk

Zapojte sa do zberu obnoseného a nepotrebného šatstva, ktorý sa bude konať v Bobrovci 21.4.2015

Veci je potrebné zabaliť do igelitového vreca alebo iného vhodného obalu tak, aby nedošlo k znehodnoteniu pri prevoze.

ZBIERA SA: dámske, pánske, detské letné a zimné oblečenie, posteľné obliečky, uteráky, záclony, závesy, prestieradlá, metrový textil, deky, tkané koberce, periny, hlavnice.

Nezáleží na tom, či je to posledná móda. Veci môžu byť aj mierne znečistené, nie však úplne špinavé.

Prosíme občanov, aby posteľné prádlo, uteráky a utierky zabalili osobitne a označili.

NEZBIERA SA: hračky, obuv, domáce potreby, matrace, koberce (okrem tkaných) a veľmi znečistené veci.

Nepotrebným, obnoseným šatstvom a textíliami pomôžete ľuďom v núdzi.

V neposlednom rade takouto likvidáciou pre vás nepotrebného textilu šetríte aj životné prostredie.

Pomocný anjel

Pôstne obdobie vrcholí. Spomíname na vlaňajšiu akciu „Podelíme sa“, kedy sa mnohí z nás rozhodli prijať namiesto slávnostného nedeľného obeda dobrovoľníkmi navarené jednoduché jedlo, spoločne ho zjesť vo farskej záhrade a zaplatiť zaň ako za nedeľný obed.

Všetci, ktorí sme sa zúčastnili tejto akcie, sme zažili spolupatričnosť nášho farského spoločenstva, cítili lásku tých, ktorí varili jedlo, obsluhovali i s tými, ktorí boli v pozadí a naše srdcia sa rozohriali skutkom podelenia sa s tými, ktorí potrebujú pomoc.

Aj zakúpené koláčiky nám ešte niekoľko dní pripomínali túto rodinnú slávnosť v našej farnosti.

Vzhľadom na skutočnosť, že tohtoročné veľkonočné sviatky sú oveľa skôr ako minulý rok, neisté počasie a púť do Svätej zeme, sa nedeľné stretnutie našej farnosti „Podelíme sa“ prekladá na 10.5.2015.

Veríme, že Pán nám dá pekné počasie a my sa zídeme pri príprave a najmä na spoločnom posedení obede s koláčikmi. Výťažok bude opäť venovaný tým, ktorí to potrebujú.

Ján Vrabc